

1896-01-08

AFSENDER

Julie Anette Swane

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Afventer transskription.

Afsendersted:

Viborg

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Mappe 45 nr. 11

DOKUMENTINDHOLD

En trykt prædiken med Johanne Magdalene Larsen f. Swanes jordefærd.

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

*Til Joakim Skovgaard og Hustru
med hjertelig Tak og Medgivenhed
for Swane.*

Ved

Magdalene Johanne Marie Larsen,
f. Swane's

Jordefærd

den 8de Januar 1896.

Af

J. Swane.

Viborg.

F. V. Backhausens Bogtrykkeri.
1896.

Hvor skal jeg begynde, og hvor skal jeg ende i det, som jeg i vor usigelige Sorg, i det Hav af Følelser, der strømmer ind paa mig, skal tale ved min elskede Datters Kiste? Ja, hvormed skulde jeg vel begynde, hvori skulde jeg vel samle Alt uden i det, der er det Første og det Sidste, det, hvori Alttilværelsen hviler, Din Kjærlighed, Du evige, hellige Gud, den, som Du har aabenbaret for os ved Din eenbaarne Søn, Jesus Christus. I hans Navn, som har baaret vore Synder, overvundet Døden og givet os Opstandelsens salige Haab, opløfter jeg min Aand til det Høie og hilser Eder Forsamlede: Naade være med Eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Christus!

Nu vender jeg mig til dig, min elskelige Datter, og jeg lader mine Tanker glide hen over Aarenes Række, og jeg seer dig som et lille yndigt Barn derude i Landsbyen, hvor de betragtede dig som Sognets eget Barn, og jeg seer dig i din Opvæxt som en mild og god og lydig lille Pige med levende Pligtopfyldelse og klar Opfattelse og i din fagre Ungdom. Du var et Solskin i Faders og Moders Hjem og mellem dine Søskende og i Kredsen af Jævnlige og Venner. Du var altid den Samme, dit Grundpræg var det samme i alle dine Leveaar, ogsaa i de sidste fem lykkelige Aar som Hustru og Moder. Hvor har du i dit Liv modtaget megen Kjærlig-

hed af dine Egne, og hvorsonhelst du færdedes, have Alle mødt dig med Hengivenhed, men da er ikke bleven fordærvet deraf, thi du var saa ydmyg og beskeden, da var saa reen. Salge ere de rene af Hjertet, thi de skulde see Gud. Dit Gudsforhold, din Tro paa Guds Naade i vor Herre Jesus Christus, er voxet i Stillehed, det er ikke gaaet gennem stærke Brydninger, men har udviklet sig i den skønne Ligevægt, den harmoniske Fred, der gav dit ydre og indre Væsen dets Præg og forleiede det med en velgjørende Klarhed. Jeg sagde, at jeg seer dig gennem dit hele Liv som den Samme, jeg fastholder dette, men jeg tilløier, at skjønnest og elskeligst var du som Hustru og Moder, thi da udfoldede Blomsten sin Fylde, saavidt som den skulde udfoldes herved, thi du var saa saare lykkelig ved Eders gjensidige Kjærlighed, din og din Husbonds, ved dit Hjem og dine to smaa Drenge, og du var forstandig i din Gjærning og elskelig i din moderlige Omhed. Men over dit eget Hjem blev alt det Gamle ikke stillet i Skygge, da var jo en trofast Kvinde og bevarede Kjærligheden til Fader, din emme Moder og til den Søster, der elskede dig med en paa engang søsterlig og moderlig Kjærlighed, og til den forudgaaende Søster, hende, hvis Væsens Grundpræg var dit saa ligt, og til Brødrene og dem, der vare bleve dine Nærmeste. Hvor frydede vi os, naar du med Mand og Børn gjæstede os i vort gamle Hjem, hvor frydeligt var det at have dig om os, og naar I saa drog tilbage, da var vort Hjerte glad, fordi vi vidste, at I drog til Eders eget lykkelige Hjem. Hvor ofte underskrev du dig ikke i dine kjærlighedsfulde Breve til os: Eders lykkelige lille Pige. Ja, da har levet et lykkeligt Liv!

Saa kom det Sidste! Hun er død i sit Kald, det er, som du skrev, Erik, hun satte Livet til ved at pleie sit syge Barn, det kunde hun ikke lade sig fratage, men saa vare hendes Kræfter brudte, da Sygdommen naaede hende selv. Da hun mærkede, at Døden nærmede sig, bad hun Alle hil-

sede, men det Sidste, inden Klarheden forlod hende, var, at hun sagde til sin Husbond: Luk Døren og bed Fadervor for mig. Som hun begjærede, saa skete det. Det var et Liv i Fred, og det endte i Fred. Gud glæde din Sjæl i Himmerig! „Saa foldte front sig Hænder i Jesu Christi Navn, for Størets Vei sig ender i Herligheds Havn“. Og dersom vi saa vilde spørge, hvorfor hun saa tidligt skulde tages hjem, saa hører dette til de Spørgsmaal, der først skulde faae deres Besvarelse hisset, men naar vi spørge, hvortil skal det, der er skeet, føre os, da ligger Svaret nær, det skal ved Guds Naade i vor Herre Jesus hjælpe os til, at vi faae Himlen mere kjær end hidtil, hjælpe os til at opreise vort Hoved til Himlen og gaae vor Gang herved, den være nu kortere eller længere, bedre end hidtil i Lydlighed, i Gudhengivenhed, voxer i Kjærlighed til Gud og Mennesker. Som Himmelen er høiere end Jorden, saa ere Dine Veie, o Gud, høiere end vore Veie.

Jeg skal ikke trætte Eder længe, men jeg har endnu Taksigelse at fremføre.

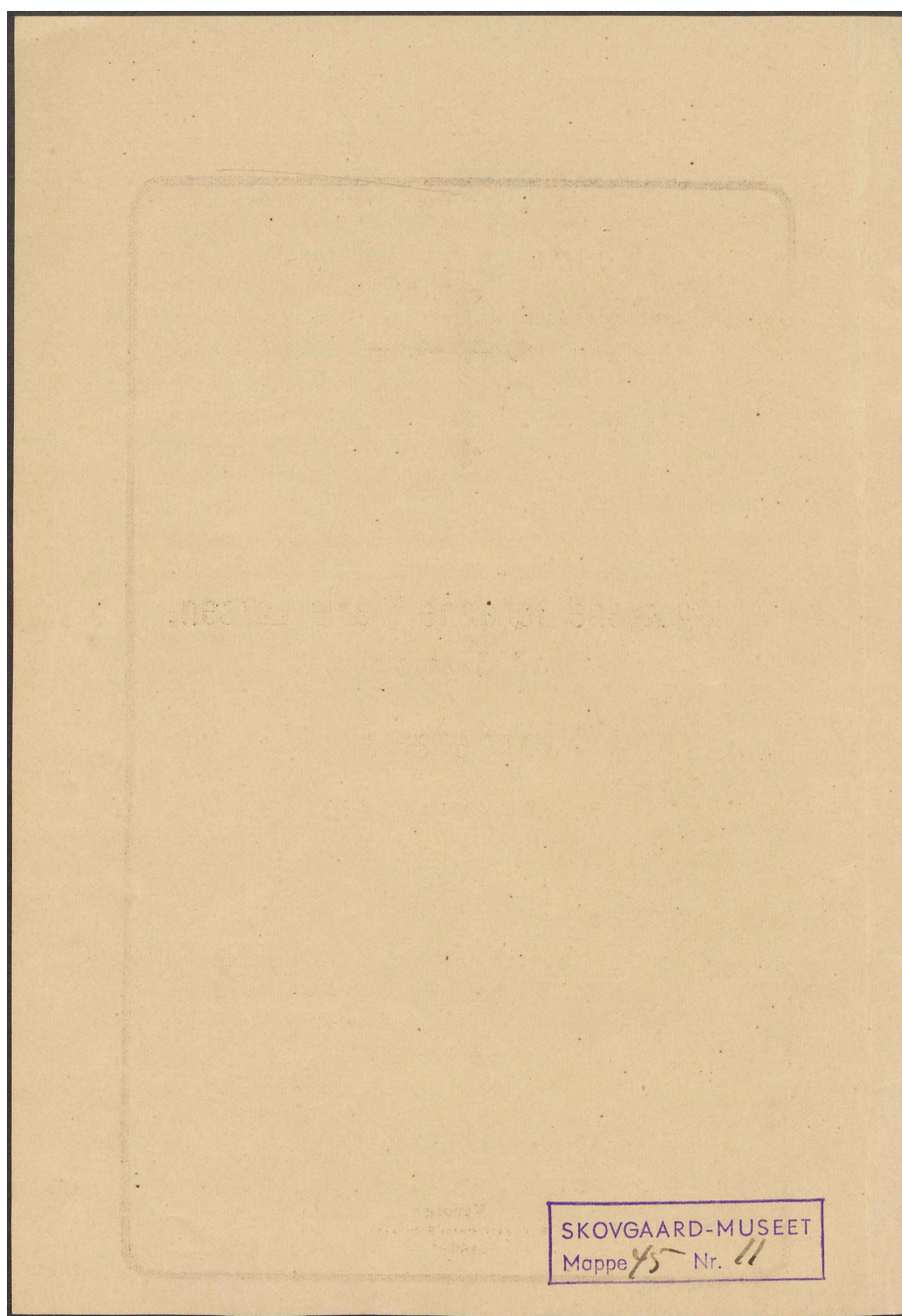
Jeg bringer vor Tak til dig, vor kjære Erik, den skal udtales ved Magdalenes Kiste, vor Tak for den hensynsfulde, emme Kjærlighed, hvormed du har omgivet hvert af hendes Fjed i de Aar, hun har været dig betroet, og gjort hende lykkelig. Og Tak til din Moder for hendes Trofasthed imod vor Datter. Og saa en Tak til den ædle adre Kvinde, som fra Magdalenes første Levedag til den sidste har fulgt hende med en Kjærlighed, som var det en Moders, og med sin Aands hele Fylde.

Og nu vover jeg ligesom at løfte en lille Flig ganske lidt til Side af Forhængen for Lysets Rige, og det er mig, som om jeg saae dig, mit Barn, endnu lysere, endnu renere, endnu elskeligere, end du kunde være her i Forkrænkighedens Rige. Minderne bevare vi i Troskab, men vi ville vedblive at see op til dig, vi søge dig ikke i Graven men i

Gud Faders lyse Himmel. Tak fra os Alle for hver Sol-
straale, du har spredt paa vor Vei. Bed for os, vent paa
os, til vi Alle ved Guds Naade maae komme!

Men Du, vor himmelske Fader, al Barnhertigheds
Fader og al Trøstes Gud, vi bede Dig i Jesu Navn, antag
Dig den sorgfulde, eensomme Mand, drag ham til Dig, nær-
mere og nærmere, giv ham at øse af Din Kjærligheds ud-
tømmelige Væld, velsign hans Livsgjerning til at hjælpe, lin-
dre og trøste de Lidende; det er en skøn Gjerning, naar
den øves i den rette Aand; giv ham Viisdom til at vejlede
de smaae Dreng. O Du, af hvem al Faderlighed kaldes i
Himlen og paa Jorden, antag Dig de moderløse Børn, Du
maa gjøre det, Herre, thi Du har taget Moderen hjem. Her-
ren er god, og hans Miskundhed varer evindelig. Guds Barn-
hertighed varer fra Slægt til Slægt over dem, som ham
frygte!

Amen.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 45 Nr. 11